

ECLI	ECLI:NL:RVS:2003:AM5386
Datum uitspraak	29 oktober 2003
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 12 oktober 2001 hebben Dijkgraaf en Hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland (hierna: Dijkgraaf en Hoogheemraden) aan de Koninklijke Bond voor de Groothandel in Bloembollen en Boomkwekerijproducten (hierna: de Bond) ontheffing verleend voor het dempen van zijn deel van een vijver, kadastraal bekend gemeente Hillegom, sectie [...], nrs. [...] en [...], en daaraan voorschriften verbonden.

Volledige tekst

200206839/1.

Datum uitspraak: 29 oktober 2003

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te [woonplaats],

tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage van 4 november 2002 in het geding tussen:

appellant

en

Dijkgraaf en Hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2001 hebben Dijkgraaf en Hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland (hierna: Dijkgraaf en Hoogheemraden) aan de Koninklijke Bond voor de Groothandel in Bloembollen en Boomkwekerijproducten (hierna: de Bond) ontheffing verleend voor het dempen van zijn deel van een vijver, kadastraal bekend gemeente Hillegom, sectie [...], nrs. [...] en [...], en daaraan voorschriften verbonden.

Bij besluit van 2 april 2002 hebben Dijkgraaf en Hoogheemraden het daartegen gemaakte bezwaar, voorzover thans van belang, ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 4 november 2002, verzonden op 8 november 2002, heeft de rechtbank te 's-

Gravenhage (hierna: de rechtbank) het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief van 17 december 2002, bij de Raad van State ingekomen op 19 december 2002, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 februari 2003 hebben Dijkgraaf en Hoogheemraden van antwoord gediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juni 2003, waar appellant in persoon, en Dijkgraaf en Hoogheemraden, vertegenwoordigd door J.J.P. van der Vlist, werkzaam bij het Hoogheemraadschap, zijn verschenen.

Namens de Bond is [gemachtigde] gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is voor een deel eigenaar van de vijver waarop de ontheffingverlening betrekking heeft.

Hij heeft onder meer aangevoerd dat de grondwaterstromen als gevolg van de vergunde demping zijn gewijzigd. Hierdoor zijn niet alleen nadelige effecten op de oude beuken in zijn aan de vijver grenzende tuin te verwachten, maar ook ondervindt appellant, naar hij stelt, wateroverlast in de kelder van zijn woning. Dijkgraaf en Hoogheemraden betogen weliswaar dat de demping niet van invloed is op de grondwaterstromen, doch een onderzoek daarnaar heeft nimmer plaats gevonden, aldus appellant.

2.2. Ingevolge artikel 13, tweede lid, aanhef en onder d, van de Keur van het Hoogheemraadschap van Rijnland (hierna: de keur) is het verboden boezemwater geheel of gedeeltelijk te dempen.

Ingevolge artikel 29 van de keur kunnen Dijkgraaf en Hoogheemraden van de in de keur gestelde gebods- en verbodsbepalingen ontheffing verlenen, waaraan beperkingen en voorschriften worden verbonden ter bescherming van de waterstaatkundige verzorging van het beheersgebied.

2.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat er geen plaats is voor het oordeel dat Dijkgraaf en Hoogheemraden bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet in redelijkheid hebben kunnen besluiten ontheffing te verlenen van het verbod tot demping van het in geding zijnde deel van de vijver.

2.3.1. Dijkgraaf en Hoogheemraden verlenen in beginsel ontheffing indien na demping voldoende bergingsoppervlakte voor neerslag resteert en de afwateringsmogelijkheden van percelen in stand blijven, een en ander onder de voorwaarde dat ter compensatie een gelijke hoeveelheid water wordt gecreëerd, bij voorkeur in de directe omgeving van de demping.

Dijkgraaf en Hoogheemraden hebben zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat – samengevat – de vijver slechts een lokale afwaterende functie heeft en als waterbergende oppervlakte voor de bredere omgeving een te verwaarlozen betekenis heeft, zodat er uit een oogpunt van waterstaatkundige belangen geen bezwaar bestaat de gevraagde ontheffing te verlenen. Hetgeen appellant daartegenover heeft gesteld, noopt niet tot de conclusie dat Dijkgraaf en Hoogheemraden niet in redelijkheid tot de in bezwaar gehandhaafde ontheffing hebben kunnen besluiten. Hierbij wordt nog in aanmerking genomen dat appellant het naar zijn mening bestaande causaal verband tussen enerzijds de demping en anderzijds de gestelde wateroverlast in de kelder van zijn woning respectievelijk de schade aan de beuken

in zijn tuin, op geen enkele wijze, bijvoorbeeld aan de hand van een rapport van een deskundige, heeft onderbouwd. Een dergelijke onderbouwing lag te meer voor de hand gezien de geringe oppervlakte die is gedempt, waardoor niet zonder meer aannemelijk is dat er een onvoldoende bergingsoppervlakte voor neerslag resteert.

2.3.2. Het hoger beroep is ongegrond en de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.E.E. Wolff, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink w.g. Wolff

Lid van de enkelvoudige kamer ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 oktober 2003

238.